

Satans zeef

Lezing van dr. Joel R. Beeke

over

Lukas 22:31 en 32

© **Stichting Herleving**
J.J. Pieterman
Molenweg 36
4341 BE Arnemuiden

Tel. 0118 - 606 707
Email jjp@revivalsite.nl
Website www.revivalsite.nl

Satans zeef

Lukas 22:31 en 32

Het is goed om u allen hier vanmorgen weer te zien. Zaterdagavond herinnert u zich dat wij vanuit de Schrift keken naar het hart van wat opwekking is, in het bijzonder vanuit Hand. 2:4, en wij concludeerden dat er zeven of acht Schriftuurlijke kenmerken waren waardoor wij de echtheid van opwekking konden toetsen. Zaterdagavond keken wij dus als het ware naar de naaf van het wiel, het wezen zelf van opwekking. Wat ik graag met u wil doen in drie toespraken vandaag en één morgenochtend, is te kijken naar afzonderlijke spaken die verbonden zijn met die naaf, dingen die opwekking beïnvloeden, of door opwekking beïnvloed worden. Wegen waarin opwekking geschaad kan worden, of wegen waarin opwekking vordering kan maken.

Nu, voor de eerste toespraak deze ochtend werd mij verteld dat het een normale preek moest zijn, en ik ben daar erg blij en dankbaar om, want als prediker is er niets wat je liever doet dan een echte preek houden! Dus wens ik vanochtend tot u te prediken vanuit Lukas 22:31-32. En we gaan naar dit thema kijken tegen deze achtergrond, dat de zielen van Petrus en de apostelen juist waren verlevendigd in de viering van het eerste Avondmaal des Heeren.

Vers 31 en 32: *“En de Heere zeide: Simon, Simon, zie, de satan heeft ulieden zeer begeerd om te ziften als de tarwe; maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude; en gij, als gij eens zult bekeerd zijn, zo versterk uw broeders.”*

Waar ik in deze tekst graag met u naar wil kijken is dit: dat alle drie de elementen van Christus' ambtsbekleding, Profeet, Priester en Koning, hier openbaar komen in het *bewaren* van Simon Petrus na een tijd van opwekking, waarin hij hevig werd aangevallen. En de gedachte hier is deze, dat na een tijd waarin onze ziel verlevendigd is, wij vatbaar zijn om hevig door satan te worden aangevallen. En het is in satans zeef dat wij vatbaar zijn om te vergaan, maar juist daar komt de Heere Jezus Christus tussenbeide, bidt Hij voor ons, en beschermt en bewaart ons. En wat een zegen, wat een zegen is dat!

Soms zal er in de pastorale raadgeving iemand naar je toe komen, gewoonlijk een getrouwd paar, en één van de twee partijen zegt dan: ‘Maar mijn man komt niet aan al mijn noden tegemoet!’ Nu, ik zeg vaak tegen zo'n vrouw: ‘Daar is er werkelijk maar Eén Die aan al uw noden tegemoet kan komen. Geen menselijk wezen kan tegemoetkomen aan al uw noden. De *Heere Jezus Christus* kan aan al uw noden tegemoetkomen!’ En mag ik u er deze ochtend op wijzen dat Hij aan al onze noden tegemoetkomt, in het bijzonder door dit functionele, praktische element: Zijn ambtsbekleding.

Verleden semester moest ik voor de eerste maal in mijn seminarium de volledige serie lessen geven over de Christologie, de leer van Christus. Ik doorworstelde het gedeelte over de Persoon van Christus. Dat is zeer diep, ik weet zeker dat u zich daarvan bewust bent. Zijn Natuur staat in betrekking met Zijn Persoon, en Zijn Persoon staat in betrekking met de Drie-eenheid. Het was mij te hoog! Maar toen kwam ik aan het tweede deel van de cursus: het werk van Christus. En hoe verdeelt men dit? Het is zo uitgestrekt! Hoe breng je het bijeen in één semester? Wel, uiteindelijk, na *veel* worsteling, besloot ik het *algehele* werk van Christus onder te brengen in de elementen van dit drievoudige ambt. En aan het einde van de cursus was ik zo blij dat ik dat deed! Omdat ik mij realiseerde toen ik ermee doorging, dat *al* de elementen van Christus' werk inderdaad ondergebracht kunnen worden in één van deze drie aspecten van Zijn drievoudige ambt.

Ik noemde deze preek ‘De *dierbaarheid* van Christus' drievoudige ambt’, omdat Hij, door Zijn ambtsbekleding, aan elke nood van ons tegemoetkomt, onze ziel weer levend maakt en onze ziel ook verlevendigd houdt, en ons bewaart voor afvallen. En alles wel beschouwd: dat is één van de grote problemen in opwekking, nietwaar? Menigmaal verdwijnen opwekkingen omdat mensen afvallen, zelfs *leiders* afvallen! Ik ben juist aan het lezen over één van de leiders in opwekking, Humphrey Jones genaamd, in 1859 hier in Wales, en hoe hij machtig door God werd gebruikt! Maar toen kwam de *hoogmoed* binnen. En zo gauw als de hoogmoed de rol overnam, werd zijn bediening negatief beïnvloed, en zijn eigen persoonlijke invloed door de opwekking verdween.

En zo komt God deze ochtend tot ons met een ernstige waarschuwing. Ja, het is goed dat wij naar opwekking verlangen! Ja, het is heel mooi dat wij dagelijks om opwekking bidden! Maar als er een opwekking zou komen, en ook wanneer onze eigen ziel net een beetje is verlevendigd, blijven wij standvastig, zouden wij standhouden? En zouden wij standhouden door de ambtsbekleding van de Heere Jezus? Of zouden wij zijn gelijk Humphrey Jones, als wij in ons eentje stand trachten te houden? Zouden wij werkelijk leunen op deze grote Ambtsdrager, de Heere Jezus Christus?

Ons thema deze ochtend is dus: **De dierbaarheid van Christus' drievoudig ambt**. Ik wens dit samen met u in drie gedachten te bezien. Ten eerste: Ik wil kijken naar Christus' **Profetische** waarschuwing voor de satan. Ten tweede: Wij willen kijken naar Christus' **Priesterlijke** Voorbede, voor de discipelen. En, ten derde: Christus' **Koninklijke** opdracht, aan Simon Petrus.

1. Profetische waarschuwing. Nu, ik weet niet hoe in al uw tradities het Avondmaal wordt gevierd, maar in onze traditie, waarin wij slechts driemaandelijks Avondmaal hebben, wordt er vóór het Avondmaal reeds heel wat aandacht aan geschonken. De zondag ervoor worden er preken van voorbereiding gehouden, we hebben doordeweeks een extra dienst (weer een voorbereidingsboodschap), en dan is er zondagochtend uiteindelijk Avondmaal. Zondagmiddag en zondagavond hebben we nog twee diensten met nabetrachtingspreken.

Maar dan is er op maandagochtend bij de mensen een neiging om te zeggen: 'Dit ligt nu allemaal achter mij, het Avondmaal des Heeren is voorbij,' En zij hervatten hun normale leven. En steeds weer opnieuw moeten wij elkaar eraan herinneren: Het Avondmaal des Heeren is niet *voorbij*. Het Avondmaal des Heeren is bedoeld om ons te versterken voor de weken, de maanden die komen! Wij moeten *leven vanuit* die ontvangen kracht, de verlevendiging van ons geloof. Wij moeten *leven vanuit* het liefdesfeest, en het verbondsfeest, en het getuigenisfeest, en het versterkende feest dat het Avondmaal des Heeren behoort te zijn voor de kinderen Gods. Maar er is een neiging, nietwaar, wanneer wij een bijzondere Avondmaaltijd hadden, om te verslappen, om stijf te worden op onze droesem, en te denken dat de zwaarste verzoeken van satan nu achter ons zijn. Om niet te beseffen dat wij vooral *dan* kwetsbaar zijn voor de listen van de boze. En ziet u: *dat* is wat Jezus ziet.

Hij heeft juist het allereerste Avondmaal des Heeren ingesteld. Wat een bijzondere tijd! Hoe moeten de zielen van de discipelen in die situatie verlevendigd zijn. Kijk naar vers 14 tot 23: Hij nam de drinkbeker, Hij dankte. Denkt u zich eens in dat u bij dat eerste Avondmaal des Heeren was! "Neemt deze en deelt hem onder ulieden, eet en drinkt, vrienden, ja, eet en drinkt overvloediglijk¹, o liefsten!" En toch, wat leest u onmiddellijk na het Avondmaal des Heeren, vs. 24? "En er werd ook twisting onder hen, wie van hen scheen de meeste te zijn." Ja, soms, in het kerkelijke leven, raak je nogal teleurgesteld, nietwaar? Je kijkt heden ten dage rond over de kerk, je kijkt rond over de mensen in je kerk, je kijkt evengoed naar jezelf, en het is teleurstellend: 'Die man handelt op *die* wijze? Die vrouw zegt *zo*iets? Ik dacht dat hij zo godzalig was, ik dacht dat zij zulk een teder kind van God was!' Wel, ik hoop dat ik niet iets verkeerd zeg, als ik zeg dat het soms bijna bemoedigend is om in de Bijbel te lezen hoe Gods eigen lieve volk zich zo armzalig gedraagt. Hoe, hoe *armzalig* gedroegen de discipelen zich hier! Ze waren juist klaar met dit eerste Avondmaal des Heeren. Jezus gaat voor hen lijden en sterven, en zij zijn aan het redeneren wie de meeste is! Het is een ramp! En de ramp van de ramp is, dat zij de ramp niet beseffen! Zij zijn blind voor hun eigen armoede, voor hun eigen verachtering².

Nu, het vertroostende is, dat Jezus er niet blind voor is. Hij ziet het: "Simon, Simon, satan heeft ulieden zeer begeerd om te ziften als de tarwe." Het schrikwekkende is, dat de discipelen het niet zagen, Petrus het niet zag. Het vertroostende is, dat Jezus het zag. En als Jezus het ziet, stelt Hij de discipelen voor de harde en wrede realiteit van de verzoeking van de duivel. Dit zijn harde woorden: "Simon, Simon, de satan heeft ulieden zeer begeerd om te ziften als de tarwe." Het zijn woorden van Profetische waarschuwing. Woorden die grote vrees en grote angst verwekt behoorden te hebben in het hart van Simon Petrus *en* van de discipelen. Jezus zegt hun: 'Satan gaat komen, *nu!* Nu, wanneer Ik van u wordt weggenomen, en moet lijden en sterven! Satan gaat u bestoken. Hij wenst u te ziften als de tarwe. Maar Ik heb voor u gebeden.' Werkelijk, Jezus stelt hun een verzoevende duivel en een biddende Zaligmaker voor. En, wat een *wonderlijke, verbazend* wonderbaarlijke verklaring is dit, dat *Zijn* voorbede machtiger is dan de verzoeking van satan. En toch moet de Profetische waarschuwing hier met de *uiterste ernst* worden genomen!

U weet dat wanneer de Heere in de Bijbel iemands naam tweemaal noemt, iets zeer bijzonders wordt meege-deeld, en dikwijls is het in de vorm van een waarschuwing, of een sterke uitnodiging: "Martha, Martha!" (Hier in hfdst. 22 is het al de derde keer dat Hij in het boek Lukas een naam tweemaal gebruikt.) "Martha, Martha!" u kent de geschiedenis daar. "Jeruzalem, Jeruzalem!" u kent de geschiedenis daar. God komt, en wanneer Hij tweemaal spreekt, bedoelt Hij het zeer ernstig. Nu, wij hebben daar in onze dagen ook wat van, nietwaar? Wanneer ik tegen mijn dochter zeg: 'Esther, Esther!', weet zij dat er iets heel belangrijks komt.

Wel, hier is feitelijk een *drievoudige* waarschuwing. Merkte u het woordje "zie" op? "Zie" betekent: 'Let heel goed op!' Dus dat is een dubbele naam hier: "Simon, Simon," en als het ware: "*Simon!*" "*Zie!*" Jezus schudt als het ware, schudt met Zijn woorden Petrus bij de schouders door elkaar, en zegt: 'Petrus, let op, zie het in! U

¹) Eng. vert. van Hoogl. 5:1.

²) In het Eng. 'backsliding', dat letterlijk 'terugglijden' betekent. Dit woord wordt in de Eng. vert gebruikt op plaatsen waar in de Statenvert. 'afkering' staat, zoals in Jer. 3:22.

bent vatbaar, u bent kwetsbaar voor verachtering in deze tijd wanneer uw ziel verlevendigd is. Dwaal niet, Petrus! Erken uw vijand, strijd tegen hem. Hij wenst u, Simon Petrus! Hij wenst u vanwege uw vorige nuttigheid, hij wenst u vanwege uw huidige positie, en hij wenst u vanwege uw toekomstige mogelijkheden. Simon, Simon, zie, de satan wenst u te hebben.'

Nu, de King James vertaling heeft staan: "Satan heeft begeerd om u te hebben." Het Griekse woord is eigenlijk: *exaiteo*, dat een sterke vorm is van het werkwoord 'vragen': excessief vragen, smeken of pleiten. In feite is dit het woord dat werd gebruikt wanneer je iemand naar de rechtbank nam: een claim indienen. Het doet ons denken aan satans plannen in het boek Job in het Oude Testament, als hij in het hemelhof een claim indient voor Job. Dus zegt Jezus: 'Satan claimt u!'

Er was een oude predikant van de Strikte Baptisten (velen van u hebben vermoedelijk van hem gehoord of van hem gelezen), J.C. Philpot, en hij zegt in één van zijn preken: 'Het was alsof satan zei: Ik heb door nauwkeurig mikken reeds één van Uw luitenanten neergeschoten, Heere. Ik schoot Judas Iskariot neer, en nu wens ik het op de kolonel aan te leggen, ik wens Simon Petrus ook. Simon Petrus is niet waardiger. Simon Petrus is een zondaar. Hij heeft een haastige, compulsieve persoonlijkheid, hij heeft allerhande fouten gemaakt. Ik wens hem ook.' Satan smeekt om hem. 'Satan dient een claim voor u in, Petrus. Hij wenst u. Hij weet dat als hij u krijgt, als de top van de aardse representatieve dienaren van Jezus Christus, het een uitvaleffect zal hebben op al de andere discipelen, en op de kerk, de toekomst van de kerk! Dat is iets schrikwekkends omtrent het predikantschap, weet u. Wanneer je als predikant struikelt, worden daar heel veel mensen door getroffen. En Simon Petrus staat op iedere lijst van de apostelen in de Evangelieën altijd op de allereerste plaats. Dus gaat satan voor nummer één, de top van de lijst! Hij dient een claim in voor Simon Petrus.'

Wanneer ik aan deze tekst denk, denk ik vaak aan een reclamebord in Amerika. Het kan zijn dat dit niets voor u betekent, maar laat ik het in elk geval proberen. In al de postkantoren van ons land zul je een grote plaat vinden: de hoed van Oom Sam, die de regering voorstelt, en in het midden van die plaat is daar die lange, benige vinger, die jou recht aanwijst (je kunt het niet ontlopen), en het opschrift op de plaat is: Oom Sam (dat is de regering) wenst *jou!* Wenst jou in te schrijven in het leger of bij de marine of wat ook. Oom Sam wenst *jou!* Wel, u ziet wat Jezus hier doet. Hij zegt: 'Satan *wenst jou!*' En Hij tracht het zichtbaar te maken voor Petrus, Hij tracht die benige vinger daar uit te steken, zeggend: 'Simon! Let op!'

Mag ik deze ochtend tegen u zeggen: satan wenst iedereen van ons. Wát uw positie ook mag zijn, wát uw invloedskring ook mag zijn: satan wenst u te hebben. En hij wenst u vooral te hebben in tijden dat u sterk behoorde te zijn, en uw ziel is verlevendigd. Hij wenst u te hebben, omdat hij u haat. Omdat hij Christus haat. Ziet u, satan haat gelovigen, omdat zij Christus liefhebben. Hij haat gelovigen, omdat zij het beeld van Christus dragen. Zij zijn als vuurbranden uit het brandende vuur en de macht van de satan gerukt. Zij hebben satan in de steek gelaten, zij zijn weggelopen uit satans leger, afwezig zonder verlof. En satan wenst die deserteurs terug, hij wenst *u* terug. En als hij u niet terug kan hebben, wenst hij u ten minste ineffectief te maken. Diezelfde predikant, J.C. Philpot die ik reeds noemde, zei eens: 'Satan weet dat hij onze zielen niet uit de hemel kan halen, dus zal hij trachten de hemel uit onze zielen te halen, hier op aarde', trachten om ons ineffectief te maken! Satan wenst u te hebben.

Maar hoe gaat hij hierin te werk? Wel, Jezus vertelt ons: "Om u te ziften als de tarwe." Wat dat in Bijbelse tijden betekende, was: een boerenarbeider nam dit brede instrument (de zeef genoemd) in twee handen (en zij was misschien wel 1,20 meter breed), en hij schepte het gemengde materiaal van de dorsvloer van de boer op, en schudde dat met zijn pols heen en weer in de zeef, horizontaal, en al het vuil en het stof vielen door de zeef op de grond. Dan schudde hij haar op en neer, terwijl hij nu eens de ene kant ophief en dan weer de andere, en de tarwe zakte in de zeef omlaag, en het stro en kaf kwamen naar de oppervlakte. Met één hand verwijderde hij de strostukjes, en met zijn mond: ffff! blies hij het kaf weg.

Wel, wat satan wenst is dit: satan wenst ons in zijn zeef te brengen, hij wenst ons te schudden. Ja, als er wat van het vuil en het stof valt, dat is best, maar hij wenst dat het stro en kaf naar de oppervlakte komen, en hij wenst dat het stro en kaf de tarwe van Gods werk verstikken, en dat werk vernietigen. Hij begeert ons op zulk een wijze te ziften, dat de genaden van God, in onze zielen gewerkt, gesmoord zullen worden, door het stro en kaf dat hij aan de oppervlakte brengt. En zo brengt hij ons in moeilijkheden, in zeven, in beproevingen, in verdrukkingen, om de Goddelijke genaden te verstikken, om de nieuwe mens te wurgen, om de nieuwe mens te overweldigen, zodat de oude mens, de verdorvenheden van de oude natuur, weer op de voorgrond zullen komen.

Nu, ik weet niet wanneer u voor het laatst in satans zeef bent geweest. Maar als u weet wat het bevindelijk betekent om in satans zeef te zijn, weet u dat wij hier niet aan het spreken zijn over kinderspel: dit is een grote zaak, dit is een harde zaak. Satan meent het ernstig. In satans zeef te zijn is geen aardigheid. In satans zeef te zijn is een ernstig iets. In satans zeef te zijn is iets waarin velen van de grote heiligen Gods gefaald hebben. In satans zeef noemde Abraham Sarai zijn zuster. In satans zeef zei Job: 'Ik wens dat ik nooit geboren was.' In

satans zeef verloochende Petrus de Heere driemaal. Met andere woorden, hij handelde behoorlijk lelijk, in satans zeef.

Dit is een ernstige zaak. Satan is listig, listig! Satan is sluw! En satan weet *precies* wanneer hij ons te pakken kan krijgen. Hij weet dat het *dán* is, wanneer wij de nabijheid en dierbaarheid van Christus missen, zelfs voor een ogenblik. Dan zoekt hij er zijn wig tussen te drijven, hij tracht te maken dat wij ons neerslachtig gevoelen, en dan in de steek gelaten en verlaten door God. En dan tracht hij ons te verzoeken, ons tot vallen te brengen. O, de *kracht* van satans zeef! En een van de krachtige aspecten van zijn zeef, is dat wanneer wij in zijn zeef zijn, hij ons verblind probeert te krijgen voor *al* de goedheid en de genaden van God.

U herinnert zich dat wij daarvan een wonderlijk voorbeeld hebben, een *onstuimig* voorbeeld eigenlijk: Jakob. U herinnert zich dat God al deze wonderlijke dingen aan het doen was, al deze wonderlijke dingen met Jozef bewerkstelligde, zodat hij in Egypte op de troon zou komen en in staat zou zijn om de broers te sparen en Israël zou blijven leven, en... Dit is een wonderlijke, wonderlijke geschiedenis! Maar Jakob ziet daar helemaal niets van. Temidden van dit alles, wanneer God al deze dingen aan het doen is, achter de schermen al deze dingen bestuurt, *voor* Jakob, is Jakob in de zeef van satan, en hij zegt: "Al deze dingen zijn *tegen* mij"! Terwijl ze alle *voor* hem waren! Dus, u weet wat voor iets het is om in satans zeef te zijn. Wel, dat is de Profetische waar-schuwing.

2. Dan is daar deze wonderlijke **Priesterlijke voorbede**. Gelukkig eindigt onze tekst hier niet. "Maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude." Ziet u, wat er gebeurt, is dat *Jezus* in satans zeef gaat. Hij gaat in satans zeef, en Hij gaat volmaakt door die zeef heen leven, ongelijk aan Petrus. Zodat Petrus' *zonde* in satans zeef vergeven kan worden, en Christus' *voorbede* het vuur kan doorstaan, en Petrus eruit teruggetrokken kan worden, terug tot zijn Heere. Maar o, door welk een beproeving had Jezus te gaan, in satans zeef!

De beproevingen van Getsémané, denk daaraan! Geworpen op de grond, een Worm, geen Man, bloedende! De beproevingen van Gabbatha! Gekroond met een spotkroon! Een scepter wordt genomen en... er wordt geslagen op Zijn hoofd met al die scherpe doornen! Ik was eens in Israël en we zagen zo'n doornbos. Onze gids zei: 'Weet u, die doornen zijn dezelfde soort doornen die op Jezus' voorhoofd werden geplaatst!' Dus sneed ik met zijn toestemming een klein stukje van een doornbos af. Ik deed het in de rugzak van mijn vrouw, maar het bleef door de rugzak heen prikken! Wanneer je het uiteinde van één van die doornen aanraakte, begon je vinger te bloeden. Ze waren erg, erg scherp! Eerlijk gezegd, wat wij deden was: we gooiden ze weg voordat we thuiskwamen, omdat ze ons problemen bleven geven! Ze waren te scherp! Denkt u zich in: gevlochten en op Zijn hoofd geplaatst, toen daalde een scepter neer en... het bloeden, de pijn, de spotmantel, het slaan op Zijn aangezicht, de spotternij: "Wees gegroet, Gij Koning der Joden!" Dan Golgotha. O! hangend in de naakte vlam van Zijns Vaders toorn! Verlaten van *God!* Verlaten van *mensen!* Verlaten van de *natuur*, die duister is om Hem heen! Aangevallen door de aarde, en de hel, en door al de overpriesters in hun heilige ambtsgewaden! Niemand die een medelijdend oog op Hem slaat, niemand die zegt: 'Wij verstaan het!' Satans zeef. Maar Hij leefde volmaakt door het alles heen. Hij maakte geen fouten, Hij verloor geen terrein.

En zo heeft Jezus nu, door Zijn verdiensten, het recht om tegen satans claim een tegenclaim in te dienen, en *dat* is wat Hij hier doet. In het Grieks is het de nadrukkelijke vorm. Mag ik het op deze wijze zeggen: 'Maar Ik Zelf, *Ik* heb voor u gebeden. *Ik* Die in satans zeef ga, *Ik* Die zondeloos door die zeef heen zal gaan, *Ik* Die uw bescherming zal verdienen, Petrus, *Ik* Die machtiger ben dan de satan, *Ik* dien in het hemelhof een tegenclaim in. Ik bepleit *Mijn eigen bloed*, Ik bepleit *Mijn eigen verdiensten*, *Ik* pleit voor u, dat uw geloof niet ophoude.' Nu, Jezus' tegenclaim is groter dan satans claim, en dat is onze troost. Christus is almachtig, satan is machtig. Christus is God, satan is een engel. God is machtiger dan een engel. Christus' voorbede is krachtdadig. En Christus heeft betere gronden te bepleiten dan satan. Christus heeft verdienende gronden. Door Gethsémané, Gabbatha, Golgotha, heeft Hij dat waarvoor Hij pleit, *verdiend*. Hij heeft het recht om te zeggen: 'Vader, Ik *wil* dat Petrus' geloof niet ophoude.' In werkelijkheid is het "u" hier meervoud, dus Hij spreekt over *al* de discipelen. 'Ik bid voor hen *allen*, ook voor u, die hier vandaag zit, dat *uw* geloof niet ophoude.'

Nu, ik acht het zeer belangwekkend dat Hij één genade uitkiest. Is het niet belangwekkend dat Jezus enkel bidt dat Petrus' *geloof* niet ophoudt? Hij bidt niet dat Petrus niet in verzoeking zal komen. Hij bidt zelfs niet dat Petrus niet in satans zeef zal komen. Ziet u, uiteindelijk moest Petrus' vleselijke zelfvertrouwen ophouden. Petrus' vleselijke moedige karakter en verwachting van een aards koninkrijk, ook door middel van hemzelf, moest ophouden. Petrus' vleselijke heiligheid, Petrus' vleselijke bekwaamheid om zijn eigen ziel te verlevendigen, Petrus' vleselijke hoogmoed, zijn vleselijke kracht, zijn vleselijke wijsheid, zijn vleselijk gebed, zijn vleselijke eigengerechtigheid, het moest alles door de zeef vallen! Maar net niet zijn *geloof*. En waarom niet het geloof? Omdat het geloof de band is van vereniging met Jezus. Omdat het geloof zich op Jezus als het Middelpunt richt. Omdat het geloof het hart is van ware godzaligheid, en echte opwekking. "De rechtvaardige zal uit het geloof leven." Het geloof kan niet ophouden, omdat het geloof de Heere Jezus Christus aankleeft en aanhangt.

Dus, hier is de kern van de tekst: God brengt Zijn eigen werk in de zeef. Het werk van God wordt beproefd. En God gebruikt zelfs de duivel als een instrument om in ons te vernietigen wat vernietigd *moet* worden, *alles* wat vleselijk is! Ziet u, Petrus stond een stuk te hoog, nietwaar? ‘Al werden zij ook allen geërgerd, ik toch niet!’ Hij wist dat hij de leider was, hij wist dat hij nummer één was, en God moest hem een paar toontjes lager doen zingen, meer dan een paar. En God gebruikt satan! En is dat niet het geval door de hele kerkgeschiedenis heen? Ik noemde het geval van Jozef en Jakob. Wel, *satan* zette de broers aan om hem in slavernij te verkopen, natuurlijk! Maar God overheerst satans plannen en brengt goed uit kwaad voort. “Alle dingen werken mede ten goede dengenen die God liefhebben.” God neemt voortdurend satans plannen en drukt ze de kop in, en *overheerst* ze!

En zo, wat Hij hier doet, is eenvoudig dit: hier is het beeld dat Jezus schildert: ‘Satan wenst u te hebben, om u te ziften als de tarwe’, zodat het stro en kaf naar de oppervlakte komen, en de tarwe verstikken, maar Jezus komt tevoorschijn, en door Zijn voorbede neemt Hij het stro weg, en Hij blaast, als de Boerenknecht van de almachtige God, het kaf weg, en de tarwe doorstaat het vuur. En zo schakelt Christus satan uit. De tarwe zal niet vergaan, want: “Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude.”

Mag ik u er deze ochtend op wijzen dat de voorbede van Christus, de *Priesterlijke* voorbede van Christus, één van de meest dierbare, veronachtzaamde en onderschatte leerstukken van de Bijbel is? Ik geloof dat zij in het leven van de gelovige absoluut cruciaal is, iedere *seconde*. Er was een 19e-eeuwse godgeleerde, Joseph Irons genaamd, die zei: ‘Indien Jezus vijf minuten op zou houden met voor mij tussenbeide te treden aan de rechterhand Gods, dan zou mijn plaats zijn op de bodem van de hel.’ Was hij aan het overdrijven? Ik denk dat dit het was wat hij zei: ‘Ik vertrouw mijzelf niet, ik zou geen ogenblik staande kunnen blijven zonder van God gegeven geloof. God beschermt mij van ogenblik tot ogenblik. Het is door Zijn voorbede dat ik behoud wat Hij mij gegeven heeft.’ Ziet u, het is één ding om een christen te worden, door een stervende Zaligmaker, het is iets anders om een christen te blijven, door een levende Heere. Zijn voorbede behoudt wat Hij aan het kruis verdiend heeft. Hij doet een volkomen werk. Hij houdt mij in de palm van Zijn hand.

Weet u, er zijn tijden in mijn leven geweest dat ik in geweldige, geweldige beproeving was. Overstelp! Tijden dat ik alleen nog maar over de vloer kon kruipen in de tegenwoordigheid Gods, onder een drukkende last neergevallen op het tapijt, terwijl ik het uitriep om barmhartigheid: ‘O God! Is er nog enige hoop? Is er nog enige toekomst? Is er nog enige ontkoming uit deze beproeving?’ En er waren tijden in die situatie, tijden in die beproevingen, dat ik aan het eind van mijn eigen gebeden kwam. Ik kon werkelijk niet meer bidden. Er waren tijden dat ik alleen nog kon zeggen: ‘Heere!... Heere!... Heere!’ Maar in zulke tijden werd de voorbede van Jezus mij dierbaarder dan ooit tevoren. Er waren tijden dat ik zei: ‘Heere Jezus, ik *kan* niet bidden! Ik weet niet wat of hoe te bidden! Maar mijn hoop is dat *Gij* nu voor mij bidt! Dat *Gij* mijn geloof hoe dan ook levend houdt, dat *Gij* mij versterkt met kracht in de inwendige ziel, wanneer ik verlaten en vergeten en veronachtzaamd lijk!’

En u ziet wat er gebeurt. Wat er gebeurt, is dat wanneer wij door de tunnel, de donkere, donkere tunnel van zware verdrukking gaan, en wij het zonlicht van Gods genade niet kunnen zien, God ons in het verborgene door Zijn Heilige Geest versterkt met geloof in de inwendige ziel, ons levend houdt en ons te zijner tijd weer uit die tunnel brengt in de zonneschijn van Zijn genade. En wanneer wij weer naar buiten komen in de zonneschijn van Zijn genade, zijn wij sterkere christenen dan wij ooit tevoren waren, omdat wij bewaard zijn geworden door de dierbare voorbede van de Heere Jezus Christus. ‘Simon, Simon! Satan wenst u te hebben, maar *Ik, Ik Zelf*, heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude.’

3. Dus, daar hebt u de Profetische waarschuwing en de Priesterlijke voorbede, en laat ik afsluiten door samen met u kort te kijken naar de **Koninklijke opdracht**.

Het einde van vs. 32: “En gij, als gij eens zult bekeerd zijn, zo versterk uw broeders.” Weet u, één van de wonderlijke dingen wat betreft de herleving van Christus in de ziel, is dat Christus Zijn werk binnenin ons niet weer levend maakt om ons dan maar geheel in ons eentje te laten. Geldt dat niet van de *bele* opwekkingsgeschiedenis, dat wanneer er in de ene plaats een opwekking begon, God Zijn volk gebruikte om uit te gaan, in de Griekse taal zou men eigenlijk zeggen: om te Evangeliseren¹ met hun voeten, en met hun verstand, en met hun hart, om het Evangelie naar andere plaatsen te verspreiden – en de opwekking ontbrandde in de volgende stad, en de volgende stad! Ziet u: Als gij verlevendigd zijt, “als gij eens zult bekeerd zijn”, eigenlijk kon de King James vertaling misschien beter zeggen: als gij weer berouwhebbend zijt, als gij weer in de rechte verhouding tot God gebracht zijt, als gij weer in gemeenschap met God teruggebracht zijt, als uw ziel verlevendigd is, “zo versterk uw broeders.”

---

¹) Dit staat er letterlijk vertaald in het Grieks voor “het Evangelie verkondigen” in de Statenvert., of “preach the gospel” in de Eng. vert.

Nu, waarom noem ik dit een *Koninklijke* opdracht? Wel, omdat het woord hier is: *wanneer*¹, en niet: *indien*. Jezus zegt niet: 'Petrus, *indien* u weer verlevendigd raakt. Ik weet niet of u weer verlevendigd zult raken of niet, Petrus, maar zo ja, zo versterk uw broeders.' Hij is geen toeschouwer aan de zijlijn, Zich afvragend wat er met Petrus gaat gebeuren. Maar Hij is de soevereine Heere, Hij is de heerlijke Koning, Hij zegt: "*Wanneer!*" 'Ik zal het doen, Petrus! Ik heb het voor het zeggen, Ik heb de macht in handen! *Wanneer* gij bekeerd zijt, *wanneer* gij berouwhebbend zijt, *wanneer* Ik u breng tot geweent en smeking vanwege uw ellendige verloocheningen van Mij, Petrus! zo versterk de broeders.' "*Wanneer!*" Ik houd van dat woord "*wanneer*". Het toont de macht, het toont de koninklijke majesteit, de koninklijke zekerheid, de koninklijke heerschappij, van de Heere Jezus Christus. "Waar het woord des Konings is, daar is heerschappij." "*Wanneer* gij eens zult bekeerd zijn, zo versterk uw broeders."

Petrus moest gebroken worden. Hij stond te hoog, en dit is Gods verbazende weg om hem te breken. Veel van de beproevingen in ons leven hebben wij nodig, precies om deze reden: God wenst ons te gebruiken. En wanneer God een mens wenst te gebruiken, gebruikt Hij een gebroken vat. Hij gebruikt iemand die leeg is van zichzelf. Dat is wat hier met Petrus gebeurde. U kent de geschiedenis. U weet hoe hij bitterlijk weende, ontledigd van zichzelf. U weet hoe God hem herstelde in zijn apostolische ambt. 'Petrus, Simon, hebt u Mij liever dan dezen? Bent u nog steeds nummer één, Simon?' Ten slotte zijn beroep: "O Heere, Gij weet alle dingen, Gij weet dat ik U liefheb!" Maar het woord liefde is een lager peil van liefde. Hij durft geen aanspraak te maken op de hoge Goddelijke agapè-liefde. Petrus is vernederd. En Jezus zegt: 'Weid Mijn lammeren, Mijn kleintjes.' 'Weid Mijn schapen, Mijn jongelingen in de genade', en dan: 'Weid Mijn schapen, de volwassenen in de genade.'

Ziet u, plotseling, wanneer Petrus een gebroken man is, wordt hij door de Heere bevoegd gemaakt om de hele kudde te weiden. Was hij niet gebroken geworden, hij zou de kleine schapen *geslagen* hebben! Maar nu leert hij om te dienen, als een nederige dienstknecht, om de broeders te versterken, als een nederige dienstknecht. Nu komt hij naast die schaapjes. Kunt u Petrus nu niet horen zeggen: 'Ik ben niet beter dan u, ik kan mijzelf ook niet bewaren', terwijl hij hen bemoedigt, zijn broeders versterkt? In feite: dat is wat hij in zijn zendbrieven doet, nietwaar? De zendbrieven zijn wonderlijke getuigenissen van de schaapherderlijke genade Gods: "Wij worden bewaard", 1 Petrus 1:5, "in de kracht Gods, door het *geloof* ("Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude"), tot de zaligheid." Zo spreekt Petrus vanuit de bevinding van zijn ziel. Hij versterkt zijn broeders. Overal door het boek Handelingen heen is hij bezig zijn broeders te versterken. We zagen het zaterdagavond, Hand. 2. Het is *Petrus* die opstaat, *Petrus* die de moed heeft, om het voor al de apostelen op te nemen, en Pinksteren verdedigt! Petrus is nu de sterke. Hij is sterk in Christus. Ziet u, wanneer wij zwak zijn in onszelf, zijn wij sterk in Christus. Wanneer wij onze eigen vatbaarheid om te falen kennen, zijn wij sterk in Christus. 'Wanneer gij berouwhebbend zijt, zo versterk uw broeders.' Ik heb een dokter in mijn gemeente; hij vertelt mij dat als je op bepaalde plaatsen in je lichaam je botten breekt, en ze worden gezet, ze op het verbindingspunt waar ze gebroken waren, sterker worden dan ooit tevoren.

Dat wil niet zeggen dat Petrus nooit meer een fout maakte, natuurlijk deed hij dat! Paulus moest hem in het aangezicht wederstaan. Hij begon te capituleren, zelfs in sommige aspecten van het Evangelie, op een paar plaatsen. Maar over het geheel genomen was hij vervuld met liefde en tederheid, met waarschuwend, leidende, bemoedigende liefde, overal door de Handelingen heen, overal door 1 Petrus en 2 Petrus heen. En u ziet in hem deze soort van pastoraal, warm leiderschap, dat de broeders versterkt. 1 Petrus 5, kunt u dit nu niet uit deze bevinding zien voortvloeien: "Zijt nuchter en waakt; want uw tegenpartij, de duivel, gaat om als een briesende leeuw, zoekende wie hij zou mogen verslinden"?

O, mag ik u vragen, vrienden: hoe staat het met uw eigen ziel, deze ochtend? Bent u bezig uw broeders te versterken? Leeft u vanuit uw gebrokenheid, in de Heere Jezus Christus? Kunt u zich vereenzelvigen met de apostel, wanneer hij zegt: "Als ik zwak ben, dan ben ik machtig"? Is het drievoudige ambt van Jezus u dierbaar? Hebt u Hem nodig, dagelijks? Als uw Profeet om u te onderwijzen? Uw Priester om voor u tussenbeide te treden, om voor u te offeren? En uw Koning om u te leiden, en om u te regeren?

Ziet u, satan wenst u te hebben, maar Christus wenst u ook te hebben! Wij zijn gewenste mensen. Dat is een wonderlijke zaak: om *gewenst* te zijn! Maar het wonderlijkste is om door Christus *gewenst* te zijn. God steekt niet slechts een benige vinger naar ons uit, en zegt: 'Ik wens u!' Maar God komt en *ombelst* ons, en zegt: 'Ik wens u! En uw geloof zal niet ophouden, en Ik zal u van onder steunen met Mijn eeuwige armen, en Ik zal u

---

¹) In de Eng. vert, evenals in het Grieks. In de Statenvert., waar 'als' staat, lijkt dit niet zo duidelijk uit te komen. Maar in het Nederlandse woordgebruik hoeft 'als' niet altijd voorwaardelijk of veronderstellend te zijn, in de zin van 'indien, ingeval, gesteld dat'. Het kan ook een tijdsaanduiding zijn, o.a. in de zin van 'wanneer' of 'op het moment dat'. Dit is duidelijk uit bijv. Ezech. 33:29, en Hos. 9:12 en 10:10. Zie hiervoor het Van Dale Woordenboek Nederlands bij het woord 'als', en vergelijk betekenis III (onderschikkend voegwoord van tijd) met betekenis IV (onderschikkend voegwoord van voorwaarde).

brenge om bij Mij te zijn waar Ik ben, voor eeuwig! Ik zal uw ziel verlevendigen, Ik zal u bewaren, gericht op Mij als het Middelpunt (want het geloof heeft maar één Voorwerp en Dat ben Ik), en Ik zal u brengen waar Ik ben, opdat u met Mij mag zijn, in alle eeuwigheid.’

O, lieve vrienden, laten wij satan trotseren met het Woord en de beloften en de Zoon van God! En laten wij vluchten tot onze hemelse Voorbidder, en in Hem onze Advocaat vinden, de Parakleet, Degene Die u helpt in iedere nood, aan de rechterhand Gods! Laten wij in Hem Degene vinden Die wij nodig hebben om voorwaarts te gaan, “in *Zijn* mogendheden, *Zijn* gerechtigheid vermeldende, de *Zijne* alleen”. Amen.

Laten wij samen bidden.

Almachtige God! Wij danken U, Heere Jezus, voor Uw getrouwe Profetische, Priesterlijke en Koninklijke bediening. Wij danken U, dat er geen smet is in Uw drievoudige ambtsbekledende bediening voor ons, en dat wij in Uw handen veilig zijn, en dat, vanwege Uw volmaaktheid, Heere Jezus, en Uw bekwaamheid om aan iedere nood van ons tegemoet te komen, niemand ons zal rukken uit de hand van onze Vader. O, wij bidden voor kracht wanneer wij in satans zeef zijn, om getrouw te zijn aan U, om te leven door het geloof en niet door aanschouwen. Wij bidden dat Gij ons wilt bewaren voor satans eeuwige zeef, die wij hel noemen, en dat wij mogen wandelen door het geloof in het licht van Uw aangezicht, de ganse dag door. Breng ons naar die plaats, Heere, de heerlijkheden van de hemel, waar er geen satanische zeven meer zullen zijn, en geen kwaad meer, maar waar alle kwaad buitengesloten zal zijn, en alle goed ingesloten zal zijn, en wij altijd met de Heere zullen wezen. O, maak onze zielen weder levend, opdat wij mogen verlangen naar de verhaasting van die dag, wanneer iedere schaduw zal vlieden, en wij eeuwig in Uw tegenwoordigheid zullen zijn, U genietend, gekoesterd in Uw toelaching, badend in Uw liefde, feesthoudend in Uw tegenwoordigheid. O, kom, Heere Jezus, kom haastelijk! Maak Uw kerk weder levend! Laat de opwekking met ons beginnen, en laat de opwekking vermenigvuldigd en niet verminderd worden, in tijden van toetsing, in tijden van satanische zeven. Wij vragen al deze dingen in Jezus’ dierbare Naam. Amen.

Deze lezing werd gehouden op maandagochtend 12 juli 2004 op de ETCW Revival Conferentie te Bryntirion, Bridgend, Wales.

Dr. Joel R. Beeke (Ph.D. Westminster Theological Seminary) is rector van het Puritan Reformed Theological Seminary en doceert daar als professor in systematische theologie en homiletiek. Tevens is hij predikant van de Heritage Netherlands Reformed Congregation in Grand Rapids, Michigan, USA, en redacteur van *The Banner of Sovereign Grace Truth*.